

základu dány již před uplynutím této doby. Ustanovení to podle právě uvedeného obsahu má tedy ten smysl, jaký mu dal i žal. úřad, totiž že po lhůtě deseti let od vyhlášení zákona č. 142/1920 Sb. nemohou uplatňovati nároky na tomto zákoně, či na zákoně č. 39/1922 Sb. založené všichni ti váleční poškozcenci bez rozdílu, jejichž základ nároku nebyl před uplynutím této doby desetileté dán. Výklad tu naznačený je však v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 142/1920 Sb.

Podle § 29 odst. 1 zákona o požitcích válečných poškozcenců po uplynutí tří let od vyhlášení tohoto zákona nemůže válečný poškozenec nově uplatňovati nárok na něm založený, m i m o p ř í p a d y §§ 2 a 4, odpadne-li důvod, pro nějž zprvu nároku neměl nebo nároku později pozbyl. Z ustanovení toho plyne, že zákon váže tříletou lhůtou nové uplatňování nároku na důchod válečných poškozcenců mimo případ, kdy válečný poškozenec byl vyloučen z uplatnění nároku na invalidní důchod jen proto, že jeho příjem přesahoval míru v §§ 2 a 4 cit. zákona vytčenou. Tito váleční poškozcenci nejsou tedy při uplatňování svých nároků na důchod vázání ani tříletou, ani žádnou jinou lhůtou a mohou proto nároky své uplatniti kdykoliv, jakmile tyto nároky co do základu byly dány, t. j. jakmile se splnily předpoklady v §§ 2 a 4 zákona uvedené (když roční příjem válečného poškozence klesl pod příjmovou hranici těmito předpisy stanovenou).

Ale pak vláda, provádějíc toto ustanovení zákona, nemohla uplatnění takových nároků vázati žádnou lhůtou, tedy ani lhůtou desetiletou, a je proto shora uvedené ustanovení odst. 7 k § 29 vlád. nař. č. 363/1922 Sb., pokud všeobecně vyslovilo, že nelze po uplynutí deseti let od vyhlášení zákona č. 142/1920 Sb. více uplatňovati nároků na něm, či na zákoně č. 39/1922 Sb. založených, které by nebyly co do základu dány již před uplynutím této doby, v odporu se zákonem, neboť zachycuje i případy zmíněné v §§ 2 a 4 zákona o požitcích válečných poškozcenců, ač uplatňování nároků v těchto případech nějakou lhůtou vázáno býti nemohlo.

Jestliže se žal. úřad v daném sporu, kde se jednalo o případ § 2 zákona o požitcích válečných poškozcenců, opřel v nař. rozhodnutí o ustanovení vlád. nař. č. 363/1922 Sb. k § 29 odst. 7, odporuje jeho rozhodnutí zákonu.

Č. 12.713.

Živnostenské právo: Vzejde-li v trestním řízení správním pochybnost, zda jde o prodejnu ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. 251/1933 Sb., je toto řízení přerušiti a rozhodnouti ve zvláštním řízení o povaze dotyčné prodejny.

(Nález z 8. ledna 1937 č. 6485/35-4.)

V ě c: Oldřich A. v Praze — (adv. Dr. Alois Rechziegel z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 26. července 1935 o trestním nálezu.

V ý r o k: — Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Nálezem magistrátu hlav. města Prahy z 19. února 1934 byl st-I jako zástupce komanditní společnosti »Aso, Ander a syn« uznán vinným přestupkem § 10 zákona č. 251/1933 Sb. a odsouzen k pokutě 5.000 Kč, pro případ nedobytnosti k vězení na dobu 14 dnů, a to v podstatě proto, že v prodejních místnostech jmenované společnosti v Praze II., Národní třída 26, provozována je živnost hostinská a výčepní, zmíněná společnost provozuje t. zv. obchod s jednotlivými cenami a podle ustanovení § 2 zákona č. 251/1933 Sb. je provozování živnosti hostinské a výčepnické v prodejních obchodů s jednotlivými cenami zakázáno.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Praze odvolání Oldřicha A., dospěv k závěru, že skutková podstata přestupku kladeného mu za vinu je prokázána. — —

— — Stížnost Oldřicha A. bere především v pochybnost předpoklad, z něhož žal. úřad vycházel, že totiž prodejna firmy »Aso, Ander a syn« je prodejnou ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. 251/1933 Sb.

Podle § 6 tohoto zákona rozhoduje v pochybnostech, zda jde o prodejnu ve smyslu § 1 odst. 1, zemský úřad a vyslechne v řízení, které je možno zavést i k návrhu příslušného živnostenského společenstva (gremia) nebo provozovatele prodejny, obchodní a živnostenskou komoru, která má svoje vyjádření sdělit ve lhůtě zem. úřadem stanovené; o odvolání z rozhodnutí zem. úřadu rozhoduje min. prům., obchodu a živností v dohodě s min. soc. péče (§ 7). Jde tu o jakousi obdobu § 36 odst. 2 živn. řádu a je tu upraveno zvláštní řízení pro případ, že vzejdou pochybnosti o tom, jedná-li se skutečně o prodejnu ve smyslu § 1 odst. 1; řízení je provést stejně jako v případě § 36 odst. 2 živn. řádu odděleně od trestního řízení, které je přerušiti až do pravoplatného rozhodnutí o povaze dotyčné provozovny, a zem. úřad rozhoduje v stolici první, z kteréhožto rozhodnutí lze se odvolati k min. obchodu.

V tomto případě tvrdil st-I v odvolání, že se vůbec nejedná o prodejnu ve smyslu § 1 odst. 1, a uvedl určité momenty na podporu svého tvrzení. Žal. úřad, vyžádav si nejprve vyjádření obch. a živn. komory v Praze, potvrdil trestní nález první stolice a zároveň vyslovil, že není pochybnosti o tom, že se jedná o prodejnu ve smyslu zákona č. 251/1933 Sb., což blíže odůvodnil. Z toho je patrné, že žal. úřad rozhodoval o diskrepanci mezi právním názorem vlastním a právním názorem strany, že tu tedy byla pochybnost o otázce na spor vznesené, o které nelze apodikticky říci, že by vznikla tvrzením strany a priori zcela bezpodstatným. Když tedy žal. úřad potvrdil s konečnou platností trestní nález první stolice, nepřihlížeje při tom k normě §§ 6 a 7 zákona č. 251/1933 Sb., vznikla tím vada řízení, pro niž bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zákona o ss, aniž se soud mohl zabývati dalšími námitkami stížnosti.

Č. 12.714.

Zaměstnanci veřejní: I. * Při určování služebního pořadí podle § 37 odst. 2 č. 1 služ. pragm. (zákon č. 15/1914 ř. z. ve znění § 20 plat. zákona č. 103/1926 Sb.) není hodnotní poměr, ve kterém byl státní úředník v jiných platových stupnicích, nežli v platové stupnici